

Марио Кроненберг

Зимна елегия

Студено е – вятърът свири навън
Мъглата се стеле – покрива земята
Красиви снежинки се спускат със звън,
и нежно обагрят небето Зората

Нощта си отива – започва денят
Тежестта на мрака бавно олеква
В очите ми сълзите няма ли да спрат?
Уви – горчивината от раздялата не секва...

Измъчва ме това, която ти ми каза:
„Не искам повече да бъдем заедно,
ти не си за мен и аз не съм за теб,
не ме разбираш – всичко е напразно...“

Каж ми, ти разбираш ли дъжда?
Или морето с вечната му тайна?
Душата ти за мен е лабиринт потаен,
и да я опозная – това ще е радост безкрайна!

КРАЙ

© Марио Кроненберг

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11993>]